

Navier Flores

Amb *Annie Hall* Allen abandona una de les seves personalitats més extrovertides i alhora més lligades al "cinema còmic americà" per endinsar-se en terrenys molt més sofisticats, on es localitza el que en podríem dir "comèdia sentimental", que, juntament amb una esmolada reflexió sobre la societat contemporània novaïorquesa i una galeria de personatges tan complexos com extensos —neuròtics, escriptors, psiquiatres, obsessos sexuals, intel·lectuals, cineastes— a més de dones, sobretot dones, dones joves, madures, complexes, simples, vitalistes, depressives, belles, etc., constituei-

xen la base principal del seu cine. A partir d'aquí, Allen se submergeix en una inexplicable capacitat de feina per compondre la seva molt prolífica filmografia, com si a cada pas de pel·lícula polís una mica més un discurs personal que avança en un hipotèticament preestablerta direcció.

La seva innegable habilitat i talent per als diàlegs, axí com una natural curiositat i afany per desxifrar les contradiccions del món modern i dels sentiments dels seus personatges —tots tan pròxims al seu món— el fan un director de "culte" i d'obligat seguiment per a un bon nombre d'addictes al seu cine.

Des del B/N de *Manhattan* —en la qual, d'una forma imagin que vo-

luntària, comença amb Gerswing com *El noviazgo del padre de Eddy* de Minnelli— fins al documental amb base de ficció de *Zelig*, en la qual es prova a sí mateix la capacitat per desenvolupar fins al darrer extrem una bona idea, per arribar a la reflexió sobre l'"autor" que suposa *Stardust Memories*, en què se situa més a prop dels seus admirats Bergman i Fellini, Allen va sargint aquest mapa de cada vegada més detallat que al final serà la seva obra.

De totes formes, també seria difícil discutir amb els qui sostenen que Allen és sobretot un bon escriptor que després, capriciosament, du al cine les seves obsessions. ■

